Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta komora)

z 15. septembra 2016*

„REACH — Poplatok za registráciu látky — Zníženie pre mikropodniky a malé a stredné podniky — Chyba vo vyhlásení o veľkosti podniku — Odporúčanie 2003/361/ES — Rozhodnutie, ktorým sa ukladá administratívny poplatok — Žiadosť o poskytnutie informácie — Právomoc ECHA — Proporcionalita“

Vo veci T-392/13,

Leone La Ferla SpA, so sídlom v Melilli (Taliansko), v zastúpení: G. Passalacqua, J. Occhipinti a G. Calcerano, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: L. Di Paolo a K. Talabér-Ritz, splnomocnené zástupkyne,

a

Európskej chemickej agentúre (ECHA), v zastúpení: pôvodne M. Heikkilä, A. Iber, E. Bigi, E. Maurage a J.-P. Trnka, neskôr M. Heikkilä, E. Bigi, E. Maurage a J.-P. Trnka, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci C. Garcia Molyneux, advokát,

žalovaným,

ktorej predmetom je po prvé návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie viacerých aktov Komisie alebo ECHA, po druhé návrh, aby bola ECHA zaviazaná na náhradu súm, ktoré neoprávnene vybrala, a po tretie návrh založený na článku 268 ZFEÚ na náhradu škody, ktorá údajne vznikla žalobkyni,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora),

v zložení: predseda komory S. Frimodt Nielsen, sudcovia F. Dehousse (spravodajca) a A. M. Collins,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. novembra 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: taliančina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 V dňoch 5. a 7. januára 2011, v nadväznosti na konanie začaté žalobkyňou, spoločnosťou Leone La Ferla SpA, zaregistrovala Európska chemická agentúra (ECHA) dve látky na základe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 z 18. decembra 2006 o registrácii, hodnotení, autorizácii a obmedzovaní chemikálií (REACH) a o zriadení Európskej chemickej agentúry, o zmene a doplnení smernice 1999/45/ES a o zrušení nariadenia Rady (EHS) č. 793/93 a nariadenia Komisie (ES) č. 1488/94, smernice Rady 76/769/EHS a smerníc Komisie 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Ú. v. EÚ L 396, 2006, s. 1).

2 V priebehu registračného konania žalobkyňa uviedla, že je „malým podnikom“ v zmysle odporúčania Komisie 2003/361/ES zo 6. mája 2003 o vymedzení mikropodnikov, malých a stredných podnikov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 124, 2003, s. 36). Toto vyhlásenie jej umožnilo dosiahnuť zníženie poplatku pri všetkých žiadostiach o registráciu, ako je stanovené v článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1907/2006. V súlade s článkom 74 ods. 1 toho istého nariadenia bol uvedený poplatok vymedzený v nariadení Komisie (ES) č. 340/2008 zo 16. apríla 2008 o poplatkoch Európskej chemickej agentúre podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 (Ú. v. EÚ L 107, 2008, s. 6). V prílohe I nariadenia č. 340/2008 je najmä uvedená výška poplatkov za podanie žiadosti o registráciu podľa článku 6 nariadenia č. 1907/2006, ako aj zníženie priznané v prospech mikropodnikov a malých a stredných podnikov (ďalej len „MSP“). ECHA okrem toho podľa článku 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008 vyberá plný poplatok alebo platbu v plnej výške a ďalej administratívny poplatok, ak nemôže fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že má nárok na zníženie alebo odpustenie poplatku, svoj nárok na takéto zníženie alebo odpustenie preukázať. V tejto súvislosti prijala správna rada ECHA 12. novembra 2010 rozhodnutie MB/D/29/2010 o klasifikácii služieb, za ktoré sa vyberajú poplatky (ďalej len „rozhodnutie MB/D/29/2010“). V článku 2 a tabuľke 1 prílohy k tomuto rozhodnutiu v znení rozhodnutia správnej rady ECHA MB/21/2012/D z 12. februára 2013 (ďalej len „rozhodnutie MB/21/2012/D“) sa uvádza, že administratívny poplatok podľa článku 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008 je 19 900 eur pre veľký podnik, 13 900 eur pre stredný podnik a 7 960 eur pre malý podnik.

3 V dňoch 5. a 7. januára 2011 vystavila ECHA dve faktúry (č. 10026200 a č. 10026213), každú na sumu 9 300 eur. Táto suma podľa prílohy I nariadenia č. 340/2008 v znení uplatniteľnom v čase, keď vznikli skutkové okolnosti, zodpovedala poplatku pre malý podnik v prípade spoločnej žiadosti o registráciu látky v množstve prevyšujúcom 1 000 ton.

4 Dňa 20. februára 2012 vyzvala ECHA žalobkyňu, aby predložila niektoré dokumenty na účely preskúmania vyhlásenia, v ktorom uviedla, že je malý podnik.

5 Po výmene dokumentov a e-mailov prijala ECHA 17. mája 2013 rozhodnutie SME(2013) 1328. V tomto rozhodnutí ECHA dospela k záveru, že jej neboli predložené dôkazy potrebné na vyvodenie záveru, že žalobkyňa je malým podnikom a že podľa článku 4 ods. 1 rozhodnutia MB/D/29/2010 bude žalobkyňa musieť uhradiť poplatok vzťahujúci sa na veľký podnik. Za týchto okolností informovala ECHA žalobkyňu, že jej zašle faktúru na zaplatenie rozdielu medzi poplatkom, ktorý bol zaplatený pôvodne, a poplatkom v konečnej výške, a ďalej faktúru na sumu 19 900 eur na zaplatenie administratívneho poplatku.

6 Na vykonanie rozhodnutia SME(2013) 1328 zaslala ECHA žalobkyni 21. mája 2013 faktúru č. 10040807 na sumu 13 950 eur, faktúru č. 10040817 na sumu 13 950 eur a faktúru č. 10040824 na sumu 19 900 eur.

7 Dňa 23. mája 2013 zaslala ECHA žalobkyni e-mailovú odpoveď na jej e-mail doručený 21. mája 2013. Tento e-mail mal žalobkyni poskytnúť informácie týkajúce sa rozhodnutia SME(2013) 1328.

8 Dňa 24. júla 2013 zaslala ECHA žalobkyni listom odpoveď na e-mail doručený 10. júla 2013. Tento list obsahoval informácie určené žalobkyni a týkal sa rozhodnutia SME(2013) 1328.

Konanie a návrhy účastníkov konania

9 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 25. júla 2013 podala žalobkyňa žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

10 Samostatným podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu 10. októbra 2013 vzniesla Európska komisia za podmienok stanovených v článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991 námietku neprípustnosti, a to najmä v rozsahu, v akom prejednávaná žaloba smeruje proti nej.

11 Žalobkyňa predložila 3. decembra 2013 svoje pripomienky k tejto námietke neprípustnosti.

12 Dňa 8. januára 2015 v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 boli účastníci konania vyzvaní, aby predložili pripomienky týkajúce sa prípadnej relevantnosti rozsudku z 2. októbra 2014, Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849), na tento spor a aby odpovedali na jednu otázku. Účastníci konania tejto výzve v stanovenej lehote vyhoveli.

13 V dňoch 16. júla a 15. septembra 2015 položil Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 89 svojho rokovacieho poriadku účastníkom konania písomné otázky a vyzval ich, aby na ne písomne odpovedali. Účastníci konania týmto výzvam v stanovených lehotách vyhoveli.

14 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (šiesta komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania.

15 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 12. novembra 2015.

16 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil nasledujúce akty ako celok alebo v častiach, o ktorých sa domnieva, že musia byť zrušené, ak sa má dosiahnuť spravodlivosť, a v záujme žalobkyne:

  — rozhodnutie SME(2013) 1328 a jeho prílohy,

  — faktúry č. 10040807, 10040817 a 10040824,

  — e-mail ECHA z 23. mája 2013,

  — rozhodnutia MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D,

  — a prípadne:

    — nariadenie č. 340/2008 v časti, ktorá obsahuje informácie o podnikoch prepojených so žiadateľom pri určovaní jeho veľkosti na účely uplatnenia znížených poplatkov a platieb,

— vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) č. 254/2013 z 20. marca 2013, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 340/2008 (Ú. v. EÚ L 79, 2013, s. 7),

— list ECHA žalobkyni z 24. júla 2013,

— ako aj všetky ďalšie súvisiace akty, či už skoršie alebo následné, ktoré poškodzujú záujem žalobkyne,

— rovnako uložil ECHA povinnosť vrátiť sumy neoprávnene vybraté od žalobkyne (ktoré sú uvedené vo faktúrach č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824), spolu so zákonnými úrokmi a po prehodnotení, a to odo dňa, kedy žalobkyňa vykonala platby v prospech ECHA až do úplného zaplatenia dlžných súm,

— alebo, kumulatívne alebo alternatívne, uložil ECHA povinnosť, aby žalobkyni nahradila spôsobenú škodu vo výške zodpovedajúcej vyššie uvedeným a od žalobkyne neoprávnene vybratým sumám, spolu so zákonnými úrokmi a po prehodnotení, a to odo dňa, kedy žalobkyňa vykonala platby v prospech ECHA až do úplného zaplatenia dlžných súm.

17 ECHA navrhuje, aby Všeobecný súd:

— vyhlásil žalobu na neprípustnú v rozsahu, v akom sa týka zrušenia faktúr č. 10040807, č. 10040817 a č.10040824, nariadenia č. 340/2008, listu ECHA žalobkyni z 24. júla 2013 a všetkých ďalších súvisiacich aktov, či už skorších alebo následných, v rozsahu, v akom poškodzujú záujmy žalobkyne,

— zamietol žalobu ako celok a potvrdil zákonnosť aktov napadnutých žalobkyňou,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

18 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu podanú proti nej ako neprípustnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

1. *O prípustnosti žaloby v rozsahu, v akom je podaná proti Komisii*

19 Komisia uvádza, že žalobkyňa, ako sa zdá, vo svojej žalobe navrhuje zrušenie dvoch regulačných aktov, a to nariadenia č. 340/2008 a vykonávacieho nariadenia č. 254/2013. Komisia pritom po prvé tvrdí, že žalobkyňa nie je uvedenými nariadeniami osobne dotknutá v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Okrem toho nariadenie č. 340/2008, ako aj vykonávacie nariadenie č. 254/2013 obsahujú vykonávacie opatrenia, akými sú tie, ktoré prijala ECHA a ktoré sú spochybnené v prejednávanej žalobe. Žalobkyňa teda nie je oprávnená konať v tom zmysle, aby mohla žiadať neplatnosť týchto dvoch nariadení. Po druhé Komisia tvrdí, že žaloba nie je v súlade s podmienkou stanovenou v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, ktorá stanovuje, že žaloba musí obsahovať „predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený“. V tejto súvislosti Komisia uvádza, že hoci žalobkyňa zdanlivo navrhuje zrušenie nariadenia č. 340/2008 a vykonávacieho nariadenia č. 254/2013, v rámci žalobných dôvodov na podporu žaloby neuvádza dôvody, pre ktoré by mali byť tieto nariadenia nezákonné. Okrem toho žalobkyňa ani presne neuvádza, akú časť nariadení navrhuje zrušiť. Jediným ustanovením, ktoré by mohlo byť prípadne dotknuté vzhľadom na písomnosti

žalobkyne, je článok 12 nariadenia č. 340/2008, ktorý sa týka prepojených podnikov a kritérií na uplatnenie znížení v prospech MSP. Komisia však nepostrehla, ktorá časť tohto ustanovenia by mala byť nezákonná, a ani z akého dôvodu. Komisia tak nechápe, o aké skutkové a právne okolnosti sa opiera návrh na zrušenie nespresnenej časti vyššie uvedených nariadení. Po tretie Komisia uvádza, že keďže žalobu je v súlade s článkom 263 ZFEÚ potrebné podať v lehote dvoch mesiacov od uverejnenia aktu, táto lehota na podanie žaloby je v každom prípade premlčaná.

20 Žalobkyňa tvrdí, že námietka neprípustnosti Komisie sa týka len časti jej žaloby, a to tej, ktorá sa týka nariadenia č. 340/2008 a vykonávacieho nariadenia č. 254/2013. Žalobkyňa v tejto súvislosti uvádza, že článok 263 ZFEÚ nesporne umožňuje podanie žaloby proti regulačným aktom. V dôsledku toho a preventívne, a to aj v zmysle článku 277 ZFEÚ, sa žalobkyňa rozhodla napadnúť aj vyššie uvedené nariadenia. Táto možnosť bola priznaná rozsudkom zo 6. marca 1979, Simmenthal/Komisia (92/78, EU:C:1979:53). Článok 263 ZFEÚ ešte ďalej rozšíril možnosti osôb, ktoré majú v úmysle napadnúť všeobecne platné akty prijaté európskymi inštitúciami. Ak by fyzické a právnické osoby nemohli napádať regulačné akty, a to bez ohľadu na uplynutie lehoty dvoch mesiacov od ich uverejnenia, a takisto opatrenia, ktorými sa tieto regulačné akty vykonávajú, v práve Európskej únie by existovala neprípustná medzera. Žalobkyňa dodáva, že sa zamýšľala aj nad možnosťou, že aj keby boli rozhodnutia ECHA v súlade s ustanoveniami uvedených nariadení, boli by v rozpore so Zmluvami a ustálenými zásadami judikatúry. Konanie Komisie je možné kritizovať v rozsahu, v akom tolerovala, aby ECHA vykonávala diskrečné právomoci nad rámec právomocí, ktoré sú jej zverené a zveriteľné. Vzhľadom na tieto skutočnosti Všeobecný súd musí začať overením, či sú individuálne rozhodnutia, ktoré napáda žalobkyňa, ako také nezákonné z dôvodov uvedených v žalobe. Aj keby Všeobecný súd nekonštatoval takúto nezákonnosť, musí overiť aj to, či si Komisia splnila svoje kontrolné povinnosti, pokiaľ ide o to, ako ECHA uplatňuje predmetné nariadenia.

21 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, uplatniteľného na konanie pred Všeobecným súdom v zmysle článku 53 prvého odseku tohto Štatútu a podľa článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 musí každý návrh obsahovať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený.

22 Podľa ustálenej judikatúry musí byť toto uvedenie dostatočne jasné a presné, aby umožnilo žalovanému pripraviť si svoju obranu a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe, prípadne bez ďalších podporných informácií. Na účely zabezpečenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je na to, aby žaloba bola prípustná, potrebné, aby zo samotného jej textu aspoň stručne, ale koherentným a zrozumiteľným spôsobom vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá (pozri rozsudok z 20. mája 2009, VIP Car Solutions/Parlament, T-89/07, EU:T:2009:163, bod 96 a citovaná judikatúra; pozri tiež v tomto zmysle uznesenia z 25. novembra 2003, IAMA Consulting/Komisia, T-85/01, EU:T:2003:309, bod 58 a citovanú judikatúru, a z 20. januára 2012, Groupe Partouche/Komisia, T-315/10, neuverejnené, EU:T:2012:21, bod 19).

23 Okrem toho v prípade, že žalobkyňa na podporu niektorého zo svojich žalobných návrhov neuvádza nijaký žalobný dôvod, nie je splnená podmienka stanovená v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, podľa ktorej musia byť uvádzané žalobné dôvody opísané zhrňujúcim spôsobom (rozsudky z 12. apríla 2013, Koda/Komisia, T-425/08, neuverejnený, EU:T:2013:183, bod 71, a zo 16. septembra 2013, Dornbracht/Komisia, T-386/10, EU:T:2013:450, bod 44).

24 Napokon je to žalobca, komu prináleží vykonať výber právneho odôvodnenia svojej žaloby, zvoliac najvhodnejší právny základ, a nie súd Únie (rozsudok z 15. marca 2005, Španielsko/Eurojust, C-160/03, EU:C:2005:168, bod 35, a uznesenie z 26. februára 2007, Evropaïki Dynamiki/Komisia, T-205/05, neuverejnené, EU:T:2007:59, bod 38).

25 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je teda potrebné preskúmať, či žaloba obsahuje predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený, tak, aby to zodpovedalo požiadavkám jasnosti a presnosti vyžadovaným v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991.

26 Po prvé, ako sa uvádza v úvodnej časti žaloby, žalobkyňa podala na Všeobecný súd „žalobu o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ“.

27 Po druhé úvodná časť žaloby uvádza sedem aktov, ktoré prijala buď Komisia, alebo ECHA. Jedinými aktmi prijatými Komisiou sú nariadenie č. 340/2008, ako aj vykonávacie nariadenie č. 254/2013.

28 Po tretie žaloba podaná žalobkyňou je založená na štyroch žalobných dôvodoch. Prvý žalobný dôvod má názov: „Pokiaľ ide konkrétne o: rozhodnutie ECHA č. SME(2013) 1328 zo 17. mája 2013, poslednýkrát potvrdené opatrením ECHA z 24. júla 2013, označeným SME(2013) 2950; faktúry ECHA č. 10040807 z 21. mája 2013, č. 10040817 z 21. mája 2013 a č. 10040824 z 21. mája 2013, ako aj pokiaľ ide najmä o oznámenie ECHA [e-mailom] z 23. mája 2013: nezákonnosť z dôvodu neexistencie/zneužitia právomoci a prekročenia právomoci zo strany ECHA pri prijímaní rozhodnutia ECHA č. SME(2013) 1328 zo 17. mája 2013.“ Druhý žalobný dôvod znie takto: „Pokiaľ ide konkrétne o rozhodnutie ECHA č. SME(2013) 1328 zo 17. mája 2013, poslednýkrát potvrdené rozhodnutím ECHA z 24. júla 2013, označeným č. SME(2013) 2950; faktúry ECHA č. 10040807 z 21. mája 2013, č. 10040817 z 21. mája 2013 a č. 10040824 z 21. mája 2013, ako aj, pokiaľ ide najmä o oznámenie ECHA [e-mailom] z 23. mája 2013: nezákonnosť z dôvodu nesprávneho a chybného uplatnenia kritérií na určenie veľkosti MSP nachádzajúcich sa v odporúčaní Komisie (2003/361/ES), porušenie zásady proporcionality.“ Tretí žalobný dôvod znie takto: „Pokiaľ ide konkrétne o rozhodnutie ECHA č. SME(2013) 1328 zo 17. mája 2003, poslednýkrát potvrdené opatrením ECHA z 24. júla 2013, označeným č. SME(2013) 2950; faktúry ECHA č. 10040807 z 21. mája 2013 a č. 10040824 z 21. mája 2013, ako aj pokiaľ ide najmä o oznámenie ECHA [e-mailom] z 23. mája 2013: nezákonnosť z dôvodu neexistencie a zneužitia právomoci zo strany výkonného riaditeľa vzhľadom na podpísanie rozhodnutia ECHA č. SME(2013) 1328 zo 17. mája 2013.“ Štvrtý žalobný dôvod má názov: „Pokiaľ ide konkrétne o rozhodnutie MB/D/29/2010 a rozhodnutie MB/21/2012/D: nezákonnosť z dôvodu prekročenia, neexistencie a zneužitia právomoci zo strany ECHA pri prijímaní uvedených rozhodnutí, ako aj… porušenie zásady prenesenia právomocí podľa článku 5 ZEÚ tým, že ECHA prijala rozhodnutie MB/D/29/2010 a rozhodnutie MB/21/2012/D, ktorých suma je uvedená vo faktúrach ECHA č. 10040824 z 21. mája 2013.“

29 Po štvrté v rámci svojich žalobných návrhov žalobkyňa najmä navrhuje, aby Všeobecný súd „zrušil akty napadnuté a uvedené v úvode“. Ostatné žalobné návrhy sa týkajú vrátenia finančných súm, resp. náhrady škody zo strany ECHA.

30 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žaloba obsahuje predmet konania, teda návrh na zrušenie siedmich napadnutých aktov, ako aj návrh na vrátenie finančných súm a návrh na náhradu škody, a uvádzané žalobné dôvody.

31 V každom prípade, pokiaľ je táto žaloba podaná proti Komisii, nie je zjavne jasná a presná.

32 V prvom rade treba uviesť, že žalobkyňa, ako sa zdá, vo svojich pripomienkach k námietke neprípustnosti naznačuje, že prejednávaná žaloba je podaná proti Komisii, keďže táto inštitúcia prijala nariadenie č. 340/2008 a vykonávacie nariadenie č. 254/2013.

33 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že nariadenie č. 340/2008 je medzi napadnutými aktmi uvedené len v tej svojej časti, „ktorá obsahuje informácie o podnikoch prepojených so žiadateľom pri určovaní jeho veľkosti na účely uplatnenia znížených poplatkov a platieb“, bez ďalšieho spresnenia. Pokiaľ ide o vykonávacie nariadenie č. 254/2013, nie je uvedené nijaké konkrétne ustanovenie.

34 Okrem toho názvy žalobných dôvodov uvádzaných žalobkyňou na podporu jej žaloby neodkazujú ani na Komisiu, ani na nariadenie č. 340/2008 či vykonávacie nariadenie č. 254/2013.

35 V opise žalobných dôvodov uvádzaných na podporu žaloby sa ďalej nespresňuje, v akom rozsahu sú nariadenie č. 340/2008 a vykonávacie nariadenie č. 254/2013 postihnuté nezákonnosťou. Tieto žalobné dôvody navyše Komisii nepripisujú ani akékoľvek protiprávne konanie.

36 Konkrétnejšie, v rámci svojho prvého žalobného dôvodu, ktorý je uvedený v žalobe, žalobkyňa tvrdí, že ECHA neprináleží „stanovovať alebo určovať dodatočné kritériá na posúdenie toho, či majú žiadajúce spoločnosti povahu MSP“ a že „ECHA zneužitím toho, že na ňu Komisia delegovala úlohy, tak definovala svoje vlastné nezákonné ponímanie MSP, ktoré je nadmieru reštriktívne“. Tento žalobný dôvod nepripisuje Komisii, resp. aktom, ktoré Komisia prijala, nijakú nezákonnosť. V rámci svojho druhého žalobného dôvodu sa žalobkyňa domnieva, že ECHA v prejednávanom prípade uplatnila protiprávne a nesprávne odporúčanie 2003/361, pričom proti Komisii, resp. aktom, ktoré Komisia prijala, neuviedla nijakú výhradu. V rámci svojho tretieho žalobného dôvodu, ktorý súvisí s prvým žalobných dôvodom, žalobkyňa tvrdí, že výkonný riaditeľ ECHA nemohol prijať rozhodnutie o veľkosti registrovaných podnikov. Napokon v rámci svojho štvrtého žalobného dôvodu, ktorý poukazuje najmä na neexistenciu právomoci ECHA pri prijímaní rozhodnutia MB/D/29/2010 a rozhodnutia MB/21/2012/D, žalobkyňa uvádza len to, že nariadenie č. 340/2008 a vykonávacie nariadenie č. 254/2013 „neobsahujú nijaké konkrétne ustanovenie týkajúce sa tohto [administratívneho] poplatku alebo aspoň jeho uplatňovania“. Žalobkyňa dodáva, že pokiaľ ide o určenie výšky administratívneho poplatku, ak sa fyzickej alebo právnickej osobe nepodarí preukázať, že má právo na zníženie poplatku pre MSP“, táto úloha prináleží Komisii, ktorá sa jej – napokon – dočasne vzdala“. Tento žalobný dôvod nepripisuje Komisii, resp. aktom, ktoré Komisia prijala, nijakú nezákonnosť.

37 Žalobkyňa tak Komisiu a Všeobecný súd navádza k dohadom o tom, z akých presných faktických, ako aj právnych dôvodov a úvah mohli vychádzať jej návrhy na zrušenie nariadenia č. 340/2008 a vykonávacieho nariadenia č. 254/2013. Pritom práve takáto situácia je zdrojom právnej neistoty a je nezlučiteľná s riadnym výkonom spravodlivosti, ktorej má článok 44 ods. 1 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 zabrániť (pozri v tomto zmysle uznesenie z 19. mája 2008, TF1/Komisia, T-144/04, EU:T:2008:155, bod 57).

38 V každom prípade za predpokladu, že by žalobné dôvody uvádzané žalobkyňou bolo možné spojiť s návrhom na zrušenie nariadenia č. 340/2008 a vykonávacieho nariadenia č. 254/2013, a tým vyhovieť článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, stačí konštatovať, že žaloba o neplatnosť by bola v tejto súvislosti zjavne neprípustná vzhľadom na ustanovenia článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, ako to správne tvrdí Komisia. Nariadenie č. 340/2008 a vykonávacie nariadenie č. 254/2013, ktoré nie sú určené žalobkyni, sa totiž žalobkyne netýkajú na základe ich určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ich charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. októbra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 72 a citovanú judikatúru). Na druhej strane nariadenie č. 340/2008 a vykonávacie nariadenie č. 254/2013 obsahujú vykonávacie opatrenia, a to najmä akty prijaté ECHA, ktoré žalobkyňa v prejednávanej veci spochybňuje.

39 Tvrdenia uvádzané žalobkyňou v štádiu jej pripomienok k námietke neprípustnosti, podľa ktorých sa „rozhodla“ napadnúť nariadenie č. 340/2008 a vykonávacie nariadenie č. 254/2013, „aj v zmysle článku 277 ZFEÚ“, nemôžu tento záver zmeniť.

40 Za predpokladu, že by návrh žalobkyne na zrušenie nariadenia č. 340/2008 a vykonávacieho nariadenia č. 254/2013 bolo možné vykladať tak, že fakticky smeruje k vyhláseniu uvedených nariadení za neuplatniteľné, treba pripomenúť, že možnosť dovolávať sa neuplatniteľnosti všeobecne záväzného aktu v zmysle článku 277 ZFEÚ nie je samostatným právom podať žalobu a je možné ju uplatniť len incidenčne (pozri uznesenie z 8. júla 1999, Area Cova a i./Rada, T-194/95, EU:T:1999:141, bod 78 a citovanú judikatúru). Vzhľadom na to samotné vznesenie námietky nezákonnosti voči právnej úprave prijatej Komisiou nemôže umožňovať, aby bola táto inštitúcia žalovaná na Všeobecnom súde.

Akýkoľvek iný výklad by znamenal spochybnenie skutočnosti, že možnosť dovolávať sa neuplatniteľnosti všeobecne záväzného aktu v zmysle článku 277 ZFEÚ nepredstavuje samostatné právo podať žalobu.

41 Okrem toho a navyše zo žaloby nevyplýva, že by sa žalobkyňa dovolávala námietky nezákonnosti voči nariadeniu č. 340/2008 a vykonávaciemu nariadeniu č. 254/2013 na základe článku 277 ZFEÚ. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že rámec sporu je vymedzený návrhom na začatie konania a že námietka nezákonnosti je neprípustná v neskoršom štádiu konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. septembra 2005, Common Market Fertilizers/Komisia, T-134/03 a T-135/03, EU:T:2005:339, bod 51 a citovanú judikatúru). V prejednávanom prípade však zo žaloby vyplýva, že žalobkyňa podala žalobu na základe článku 263 ZFEÚ, pričom navrhla, aby Všeobecný súd „zrušil akty napadnuté a uvedené v úvode“, a to vrátane nariadenia č. 340/2008 a vykonávacieho nariadenia č. 254/2013. Článok 277 ZFEÚ nie je súčasťou ustanovení, ktoré sú v žalobe uvádzané na podporu žaloby, čo žalobkyňa na pojednávaní uznala. Okrem toho žiadna okolnosť nepotvrdila tézu žalobkyne, podľa ktorej sa v štádiu žaloby dovolávala námietky nezákonnosti voči obom týmto nariadeniam. Konkrétne, ako to bolo uvedené vyššie, opis žalobných dôvodov uvádzaných na podporu žaloby, nachádzajúci sa v žalobe, nespresňuje, v akom rozsahu majú byť nariadenie č. 340/2008 a vykonávacie nariadenie č. 254/2013 postihnuté nezákonnosťou. Navyše námietka nezákonnosti, ktorej sa dovoláva žalobkyňa v štádiu svojich pripomienok k námietke neprípustnosti, sa neopiera o žiadnu právnu alebo skutkovú okolnosť, ktorá by vyšla najavo až v priebehu konania.

42 Okrem toho pri posúdení možnosti žalobkyne dovolávať sa na podporu žaloby proti individuálnemu aktu nesprávnosti všeobecne záväzného aktu, treba najmä skúmať, či sa žalobkyňa dovoláva proti uvedenému aktu jedného zo štyroch dôvodov zrušenia uvedených v článku 263 druhom odseku ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2012, Sina Bank/Rada, T-15/11, EU:T:2012:661, bod 46 a citovanú judikatúru). Pri čítaní písomností žalobkyne však nie je možné určiť, aké žalobné dôvody, resp. výhrady uvedené v článku 263 druhom odseku ZFEÚ sú konkrétne vznášané na podporu námietok nezákonnosti uvádzaných voči nariadeniu č. 340/2008 a vykonávaciemu nariadeniu č. 254/2013.

43 Vzhľadom na to treba o to viac dospieť k záveru, že námietka nezákonnosti voči nariadeniu č. 340/2008 a vykonávaciemu nariadeniu č. 254/2013 vznesená žalobkyňou v štádiu jej pripomienok k námietke neprípustnosti je neprípustná.

44 V druhom rade, aj za predpokladu, že by žaloba v rozsahu, v akom smeruje proti zrušeniu rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D, bola proti Komisii smerovaná platne v tom rozsahu, v akom môžu byť uvedené rozhodnutia na základe článku 11 ods. 5 nariadenia č. 340/2008 prijaté len po získaní „kladného stanoviska“ Komisie, bola by zjavne neprípustná, ako to správne uviedla Komisia vo svojej odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania zo 16. júla 2015 (bod 13 vyššie). Okrem skutočnosti, že žaloba nie je v tejto súvislosti v zmysle článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 zjavne jasná a presná, totiž nič neumožňuje domnievať sa, že by žalobkyňa bola uvedenými rozhodnutiami osobne dotknutá. Ďalej aj za predpokladu, že by tieto rozhodnutia bolo možné kvalifikovať ako regulačné akty v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, obsahujú vykonávacie opatrenia, ako to preukazuje prijatie rozhodnutia SME(2013) 1328. Okrem toho, keďže boli rozhodnutia MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D prijaté 12. novembra 2010 a 12. februára 2013 a žalobkyňa sa o nich dozvedela najneskôr 26. februára 2013 listom, ktorý zaslala ECHA, žaloba podaná 25. júla 2013 bola podaná oneskorene. Napokon je potrebné zamietnuť tvrdenia žalobkyne vznesené v jej odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania zo 16. júla 2015 (bod 13 vyššie), podľa ktorých Všeobecný súd nemohol vzniesť otázku prípustnosti žaloby v rozsahu, v akom smerovala k zrušeniu rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D, *ex offo*. Keďže majú totiž podmienky prípustnosti žaloby kogentnú povahu, Všeobecný súd ich musí skúmať *ex offo* a preskúmanie z jeho strany v tejto súvislosti nie je obmedzené len na námietky neprípustnosti vznesenú účastníkmi konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. septembra 2015, SV Capital/ABE, T-660/14, EU:T:2015:608, body 45 a 50).

45 Okrem toho aj za predpokladu, že žalobkyňa svojím štvrtým žalobným dôvodom mala v úmysle vzniesť námietku nezákonnosti voči rozhodnutiam MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D, takáto okolnosť nemôže odôvodniť podanie žaloby o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ proti Komisii, ani umožniť domnievať sa, že táto inštitúcia bola povinná sa v tomto rámci pred Všeobecným súdom brániť (pozri bod 40 vyššie a tam citovanú judikatúru).

46 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti treba prijať záver, že žaloba je v rozsahu, v akom je vedená proti Komisii, neprípustná.

2. *O prípustnosti niektorých žalobných návrhov žaloby o neplatnosť podanej proti ECHA*

47 Po prvé ECHA tvrdí, že žaloba je neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu faktúr č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824, keďže uvedené faktúry nie sú napadnuteľnými rozhodnutiami. Tieto faktúry nevyvolávajú právne účinky odlišné od právnych účinkov rozhodnutí SME(2013) 1328. Nemenia právne postavenie žalobkyne, keďže sa nimi rozhodnutia SME(2013) 1328 iba vykonávajú.

48 Po druhé ECHA zastáva názor, že žaloba je neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu jej listu z 24. júla 2013. V tomto liste ECHA len odpovedala na tvrdenia, ktoré predložila žalobkyňa, bez toho, aby tým menila jej právne postavenie. Vo svojej odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania z 15. septembra 2015 (pozri bod 13 vyššie) ECHA uvádza, že uvedené platí aj vo vzťahu k jej e-mailu z 23. mája 2013. Aj v tejto súvislosti je teda žaloba neprípustná.

49 Po tretie je žaloba neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu nariadenia č. 340/2008 a všetkých ďalších súvisiacich aktov, či už skorších alebo následných, v rozsahu, v akom poškodzujú záujmy žalobkyne. ECHA v tejto súvislosti tvrdí, že žaloba dostatočne jasne nešpecifikuje uvádzané žalobné dôvody ani predmet konania.

50 Žalobkyňa tvrdí, že faktúry č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824, ako aj list ECHA z 24. júla 2013 vyvolávajú vo vzťahu k nej právne účinky, a teda že môžu byť predmetom žaloby v zmysle článku 263 ZFEÚ. Okrem toho, keďže sa nespochybňuje prípustnosť žalobných návrhov týkajúcich sa aktov uvedených v úvode žaloby, prípustnosť žaloby proti trom vyššie uvedeným faktúram a listu ECHA z 24. júla 2013 je irelevantná, pretože tieto akty by museli byť v každom prípade vyhlásené za neplatné, ak by bola pripustená žaloba o neplatnosť. Okrem toho, pokiaľ ide o e-mail ECHA z 23. mája 2013, žalobkyňa vo svojej odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania z 15. septembra 2015 (pozri bod 13 vyššie) uvádza, že práve prostredníctvom tohto e-mailu sa mohla oboznámiť s dôvodmi, pre ktoré jej ECHA odmietla postavenie MSP.

51 Pokiaľ ide o žalobu v rozsahu, v akom sa týka nariadenia č. 340/2008, žalobkyňa vo svojej replike uvádza, že je riadne vyargumentovaná. Prostredníctvom svojej žaloby žalobkyňa napadla subsidiárne aj uvedené nariadenie, ktoré je základom aktov napadnutých v prvom rade. Rokovací poriadok žalobcu nezaväzuje k tomu, aby v prípade každého napadnutého aktu opakoval všetky žalobné dôvody uvádzané na podporu žaloby.

52 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sú aktmi napadnuteľnými žalobou o neplatnosť v zmysle článku 263 ZFEÚ iba opatrenia, ktoré vyvolávajú záväzné právne účinky, ktoré môžu ovplyvniť záujmy žalobcu tým, že jasne menia jeho právne postavenie (rozsudok z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9; uznesenie zo 4. októbra 1991, Bosman/Komisia, C-117/91, EU:C:1991:382, bod 13, a rozsudok z 15. januára 2003, Philip Morris International/Komisia, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 a T-272/01, EU:T:2003:6, bod 77).

53 Pri rozhodovaní, či je možné opatrenie, ktorého zrušenie sa navrhuje, napadnúť žalobou, treba prihliadať najeho obsah, keďže forma, v ktorej bol prijatý, je v tejto súvislosti v zásade irelevantná (rozsudky z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9; z 28. novembra 1991, Luxembursko/Parlament, C-213/88 a C-39/89, EU:C:1991:449, bod 15, a z 24. marca 1994, Air France/Komisia, T-3/93, EU:T:1994:36, body 43 a 57).

54 Okrem toho rozhodnutie, ktoré iba potvrdzuje skoršie rozhodnutie, nie je napadnuteľným aktom, takže žaloba podaná proti takémuto rozhodnutiu je neprípustná (rozsudky z 25. októbra 1977, Metro SB-Großmärkte/Komisia, 26/76, EU:C:1977:167, bod 4, a z 5. mája 1998, Spojené kráľovstvo/Komisia, C-180/96, EU:C:1998:192, body 27 a 28; pozri tiež uznesenie z 10. júna 1998, Cementir/Komisia, T-116/95, EU:T:1998:120, bod 19 a citovanú judikatúru).

55 Pokiaľ ide o koncept potvrdzujúceho aktu, z judikatúry vyplýva, že určitý akt sa za akt, ktorým sa iba potvrdzuje skoršie rozhodnutie, považuje vtedy, ak neobsahuje žiadny nový prvok oproti skoršiemu rozhodnutiu a pokiaľ mu nepredchádzal nový prieskum postavenia adresáta tohto rozhodnutia (rozsudok zo 7. februára 2001, Inpesca/Komisia, T-186/98, EU:T:2001:42, bod 44, a uznesenie z 29. apríla 2004, SGL Carbon/Komisia, T-308/02, EU:T:2004:119, bod 51).

56 V prvom rade, pokiaľ ide o prípustnosť žaloby v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu faktúr č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824, treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo platilo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 2. októbra 2014, Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849), sa v rozhodnutí SME(2013) 1328 výslovne odkazuje na rozhodnutie MB/D/29/2010, zmenené a doplnené rozhodnutím MB/21/2012/D, pričom sa spresňuje, že „ECHA vystaví… faktúru na administratívny poplatok vo výške 19 000 eur“. Takisto sa uvádza, že ECHA vystaví dodatočnú faktúru za podanie na pokrytie rozdielu medzi pôvodne zaplateným poplatkom a poplatkom stanoveným nariadením č. 340/2008 pre veľký podnik, v súlade s článkom 4 ods. 1 rozhodnutia MB/D/29/2010. Z toho vyplýva, že rozhodnutie SME(2013) 1328 obsahuje podstatné prvky povinností žalobkyne voči ECHA. Vzhľadom na to faktúry č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824 majú povahu aktov, ktorými sa toto rozhodnutie vykonáva, a predstavujú potvrdzujúce akty v zmysle judikatúry citovanej v bode 55 vyššie (pozri analogicky uznesenie z 30. júna 2009, CPEM/Komisia, T-106/08, neuverejnené, EU:T:2009:228, bod 32). V dôsledku toho je žaloba neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu faktúr č. 10040807, č. 10040817 a č. 10040824.

57 V druhom rade, pokiaľ ide o prípustnosť žaloby v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu e-mailu ECHA z 23. mája 2013, stačí konštatovať, že tento e-mail je odpoveďou na žiadosť o objasnenie týkajúcu sa rozhodnutia SME(2013) 1328, ktorú zaslala žalobkyňa 21. mája 2013, pričom nevyvoláva záväzné právne účinky, ktorými by mohli byť dotknuté záujmy žalobkyne tým, že by sa zjavne zmenilo jej právne postavenie. Konkrétne sa v tomto e-maile uvádza, že žalobkyňa musí poskytnúť údaje o podniku Calme Lux SA, a to vzhľadom na článok 6 ods. 3 prílohy odporúčania 2003/361, a že ak tieto údaje nebudú poskytnuté, ECHA nebude schopná určiť, či je žalobkyňa skutočne MSP. E-mail z 23. mája 2013 teda len opakuje to, čo už bolo vo vzťahu k žalobkyni uvedené počas správneho konania, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia SME(2013) 1328, najmä listom z 26. februára 2013 a e-mailami zo 14. mája, 19. júna, 4. júla a 8. augusta 2012 a zo 4. marca 2013. Vzhľadom na to je žaloba neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu e-mailu ECHA z 23. mája 2013.

58 V treťom rade, pokiaľ ide o prípustnosť žaloby v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu listu ECHA z 24. júla 2013, stačí konštatovať, že tento list je odpoveďou na žiadosť o objasnenie týkajúcu sa rozhodnutia SME(2013) 1328, ktorú zaslala žalobkyňa 10. júla 2013, pričom nevyvoláva záväzné právne účinky, ktorými by mohli byť dotknuté jej záujmy tým, že by sa zjavne zmenilo jej právne postavenie. Konkrétne sa v tomto liste len pripomína relevantný právny rámec, odkazuje sa na rozhodnutie SME(2013) 1328 a spresňuje sa vo vzťahu k žalobkyni, že všetky jej tvrdenia boli riadne zohľadnené pred prijatím uvedeného rozhodnutia. Žaloba je preto neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu listu ECHA z 24. júla 2013.

59 V štvrtom rade, pokiaľ ide o prípustnosť žaloby v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu „všetkých ďalších súvisiacich aktov, či už skorších alebo následných, ktoré poškodzujú záujem žalobkyne“, treba pripomenúť, že podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, uplatniteľného na konanie pred Všeobecným súdom v zmysle článku 53 prvého odseku tohto Štatútu a podľa článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, musí každý návrh obsahovať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený. V prejednávanej veci stačí konštatovať, že návrh žalobkyne nie je dostatočne presný a neumožňuje Všeobecnému súdu identifikovať akty, ktorých zrušenie sa navrhuje. Vzhľadom na to je žaloba neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu „všetkých ďalších súvisiacich aktov, či už skorších alebo následných, ktoré poškodzujú záujem žalobkyne“.

60 Napokon, z tých istých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 38 a 44 vyššie, je potrebné prijať názor, že žaloba o neplatnosť je neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu nariadenia č. 340/2008 a vykonávacieho nariadenia č. 254/2013 a rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D. Okrem toho, pokiaľ ide o žalobu o neplatnosť nariadenia č. 340/2008 a vykonávacieho nariadenia č. 254/2013, a za predpokladu, že smeruje proti ECHA, táto žaloba je zjavne neprípustná v rozsahu, v akom musia žaloby v zásade smerovať proti pôvodcovi napadnutého aktu, to znamená inštitúcii alebo orgánu Únie, od ktorého rozhodnutie pochádza (rozsudok z 8. októbra 2008, Sogelma/AER, T-411/06, EU:T:2008:419, bod 49). Napokon za predpokladu, že ak žalobkyňa v replike uvádza, že „subsidiárne“ napadla nariadenie č. 340/2008 a vykonávacie nariadenie č. 254/2013, ktoré sú „právnym základom“ aktov, ktoré prijala ECHA, v skutočnosti vznáša námietku nezákonnosti voči uvedeným nariadeniam, táto námietka musí byť vyhlásená za neprípustnú z tých istých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 41 až 43 vyššie.

61 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné preskúmanie žaloby podanej proti ECHA obmedziť na návrh na zrušenie rozhodnutia SME(2013) 1328.

3. *O veci samej*

62 Treba pripomenúť, že v rozhodnutí SME(2013) 1328 sa ECHA domnievala, že jej neboli predložené dôkazy nevyhnutné na preukázanie, že žalobkyňa je malým podnikom a že v súlade s článkom 4 ods. 1 rozhodnutia MB/D/29/2010 bude žalobkyňa musieť zaplatiť poplatok vzťahujúci sa na veľký podnik. Ako vyplýva z predložených skutočností, dospela ECHA po preskúmaní viacerých dodatočných informácií poskytnutých žalobkyňou k záveru, že žalobkyňu treba považovať za podnik prepojený s dvoma podnikmi, a to s podnikom Saced SpA a Cogefin Srl, a za partnerský podnik dvoch ďalších podnikov, a to podniku Premix SpA a Sicical SpA. ECHA okrem toho zistila, že jeden podnik, podnik Calme Lux, musí byť považovaný za podnik prepojený s podnikom Sicical. V tomto kontexte ECHA žalobkyňu opakovane žiadala, aby jej poskytla informácie o podniku Calme Lux. ECHA tieto informácie nedostala.

63 Žalobkyňa sa na podporu svojej žaloby odvoláva na štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na neexistencii, zneužití a prekročení právomoci zo strany ECHA pri prijímaní rozhodnutia SME(2013) 1328. Druhý žalobný dôvod je založený na chybe pri uplatnení odporúčania 2003/361 a porušení zásady proporcionality. V rámci svojho tretieho žalobného dôvodu sa žalobkyňa odvoláva na neexistenciu a zneužitie právomoci zo strany výkonného riaditeľa ECHA. Štvrtý žalobný dôvod je založený na neexistencii, zneužití a prekročení právomoci zo strany ECHA pri prijímaní rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D.

O žalobných návrhoch na zrušenie

Úvodné pripomienky k odôvodneniu rozhodnutia SME(2013) 1328

64 Žalobkyňa v odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania z 15. septembra 2013 (bod 13 vyššie) uviedla, že rozhodnutie SME(2013) 1328 „v podstate nemá odôvodnenie“. Žalobkyňa najmä spresnila, že toto rozhodnutie obsahuje iba zoznam uplatniteľnej právnej úpravy, korešpondencie medzi účastníkmi konania a dokumentov zaslaných ECHA, ako aj výpočet pripojených dokumentov.

65 Žalobkyňa tu uvádza nový žalobný dôvod. Neexistencia alebo nedostatok odôvodnenia však patrí pod porušenie podstatných formálnych náležitostí v zmysle článku 263 ZFEÚ a predstavuje neopomenuteľný dôvod, ktorý môže, ba dokonca musí byť súdom Únie uplatnený aj bez návrhu (rozsudok Súdneho dvora z 2. decembra 2009, Komisia/Írsko a i., C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 34).

66 Podľa ustálenej judikatúry musí byť odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ na jednej strane prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy orgánu, ktorý akt vydal, tak aby sa dotknuté osoby mohli zoznámiť s dôvodmi, ktoré viedli k prijatiu opatrení, a príslušný súd mohol vykonať preskúmanie. Pokiaľ ide konkrétne o odôvodnenie individuálnych rozhodnutí, je cieľom povinnosti uviesť odôvodnenie takých rozhodnutí, okrem umožnenia súdneho preskúmania, poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje pre zistenie, či je rozhodnutie prípadne postihnuté vadou umožňujúcou spochybnenie jeho platnosti. Na druhej strane musí byť požiadavka odôvodnenia posudzovaná v závislosti od okolností prejednávaného prípadu, najmä v závislosti od obsahu dotknutého aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt bezprostredne a osobne týka, na získaní týchto vysvetlení. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie spresňovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, musí byť posudzovaná nielen vzhľadom na jeho znenie, ale takisto vzhľadom na jeho kontext, ako aj vzhľadom na všetky právne pravidlá upravujúce dotknutú oblasť (pozri rozsudok z 19. marca 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe/Komisia, C-286/13 P, EU:C:2015:184, body 93 a 94 a citovanú judikatúru).

67 Vzhľadom na ustanovenia právnej úpravy prevzaté v rozhodnutí SME(2013) 1328 a výmenu komunikácie a dokumentov medzi ECHA a žalobkyňou, ako sú pripomenuté v rozhodnutí SME(2013) 1328, mala žalobkyňa v prejednávanej veci príležitosť úplne pochopiť, že rozhodnutie ECHA je odôvodnené tým, že neboli odovzdané príslušné údaje. ECHA od žalobkyne najmä opakovane žiadala, aby jej poskytla informácie o podniku Calme Lux, a to najmä s odkazom na článok 6 ods. 3 prílohy odporúčania 2003/361. Toto ustanovenie sa týka zohľadňovania údajov o podnikoch prepojených s partnerskými podnikmi daného podniku, čo je aj prípad podniku Calme Lux, ako to na pojednávaní uznala aj žalobkyňa. Preto sa treba domnievať, že rozhodnutie SME(2013) 1328 spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ.

O prvom žalobnom dôvode založenom na neexistencii, zneužití a prekročení právomoci zo strany ECHA pri prijímaní rozhodnutia SME(2013) 1328

68 Žalobkyňa uvádza, že podľa článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1907/2006 musí ECHA registráciu zamietnuť, ak je dokumentácia poskytnutá podnikom žiadajúcim o registráciu neúplná. Právomoci ECHA majú podľa nej, pokiaľ ide o preskúmanie dokumentácie a vedecké, technické alebo správne overovania, povahu poradných, vykonávacích a správnych právomocí. Delenie úloh medzi Komisiou a ECHA spočíva v stanovovaní kritérií na overovanie toho, či majú podniky právnu povahu MSP, takže ECHA nemôže k pravidlám a usmerneniam pochádzajúcim od Komisie podľa svojho uváženia pridávať vlastné pravidlá a usmernenia. ECHA teda nemôže svojmu sekretariátu zveriť výlučnú právomoc nezávisle rozhodovať v rámci žiadostí o registráciu o uplatňovaní odporúčania 2003/361.

69 Žalobkyňa okrem toho zdôrazňuje, že Komisia odkazuje na pojem MSP, ako vyplýva z odporúčania 2003/361, ale bez toho, aby ustanovenia tohto odporúčania zakotvila alebo zahrnula do aktu záväznej a všeobecnej povahy. Jednoduchý odkaz na odporúčanie 2003/361 v každom prípade preukazuje úmysel Komisie priznať zníženie poplatku za registráciu na širokom základe. V prejednávanej veci ECHA žalobkyni naopak uložila povinnosť, aby poskytla doklady, pokiaľ ide o významný počet údajov o jej činnostiach a o činnostiach tretích spoločností, a to za dlhú dobu. V tejto súvislosti sa ECHA rozhodla uplatniť podrobnejšie kritériá prevzaté do prílohy odporúčania 2003/361 (najmä existenciu väzby s inou spoločnosťou) bez toho, aby sa len obmedzila na uplatnenie definície MSP vyplývajúcu z uvedeného odporúčania. Jediný odkaz na podrobnejšie kritériá prevzaté do prílohy odporúčania 2003/361 sa v nariadení č. 340/2008 podľa nej pritom nachádza v článku 12 uvedeného nariadenia a týka sa výlučne podnikov usadených mimo Únie. ECHA teda nariadenie č. 340/2008 vyložila nesprávne. ECHA sa preto dopustila zneužitia právomoci delegovanej Komisiou, keď pojem MSP definovala sama, a to reštriktívnym spôsobom. Tým, že ECHA od žalobkyne požadovala údaje, ktoré pochádzajú od tretej spoločnosti, s ktorou má žalobkyňa partnerské väzby, a ktoré žalobkyňa nebola schopná predložiť, nahradila ECHA a doplnila podľa svojho uváženia ku kritériám, ktoré stanovila Komisia, vlastné kritériá pre posudzovanie a konanie. Tým, že ECHA išla nad rámec jednoduchého overenia úplnosti žiadosti, prekročila ECHA svoju právomoc. Jediným prijateľným vysvetlením konania ECHA spočívajúcim v tom, že od žalobkyne bol požadovaný značný počet dokumentov, bolo zneužitie právomoci, ktorého zmyslom bolo preukázať, že žalobkyňa napriek predloženým dôkazom v opačnom zmysle, nespĺňa kritériá stanovené odporúčaním 2003/361. V tejto súvislosti žalobkyňa dopĺňa, že ECHA vo vzťahu k nej nekonala v dobrej viere a nebola jej zodpovedajúcim spôsobom nápomocná v priebehu konania o registrácii a overovania. Výhrady vo vzťahu k žalobkyni formulovala ECHA podľa žalobkyne až v štádiu konania na Všeobecnom súde a súčasne do spisu dodala dokumenty, ktoré získala až po podaní žaloby.

70 Okrem toho v replike žalobkyňa tvrdí, že ECHA svoju obranu opiera o „implicitnú“ právomoc, ktorá jej umožňuje overovať veľkosť podnikov žiadajúcich o registráciu. Zverenie právomocí pritom musí vychádzať z výslovného aktu. ECHA zamieňa „požadovanie“ doplňujúcich informácií za „posudzovanie“ týchto informácií. Obrana ECHA je podľa žalobkyne ďalej v rozpore s jej listom z 24. júla 2013, v ktorom ECHA tvrdila, že jej právomoc vyplýva priamo z odporúčania 2003/361. Článok 59 nariadenia Komisie (ES, Euratom) č. 2343/2002 z 19. novembra 2002 o rámcovom rozpočtovom nariadení pre subjekty uvedené v článku 185 nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 357, 2002, s. 72; Mim. vyd. 01/004, s. 216), zavádza okrem toho rozlišovanie medzi poplatkami, ktoré sú ako celok stanovené právnymi predpismi, a sumami, ktoré môžu byť stanovené rozhodnutiami riadiacich orgánov organizácií Únie. Delegácia právomocí vo finančných otázkach na ECHA je podľa žalobkyne obmedzená na poplatky za služby poskytované na žiadosť strany, zakotvené v článku 11 nariadenia č. 340/2008. Táto delegácia sa nevzťahuje na administratívny poplatok zakotvený v článku 13 nariadenia č. 340/2008, ktorý sám osebe patrí do pôsobnosti článku 74 ods. 1 a 3 nariadenia č. 1907/2006 a musí byť stanovený v nariadení Komisie. Článok 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008 neumožňuje ECHA stanoviť výšku administratívneho poplatku. Okrem toho porušila Komisia podľa žalobkyne povinnosť dohľadu, keď tolerovala, aby si v situácii, keď chýba výslovné splnomocnenie v tomto zmysle, ECHA fakticky stanovila právomoci.

71 ECHA s tvrdeniami predloženými žalobkyňou nesúhlasí.

72 Treba uviesť, že prvý žalobný dôvod sa v podstate opiera o tri časti. Prvá časť sa týka právomoci ECHA hodnotiť veľkosť podnikov žiadajúcich o registráciu. Druhá časť kladie dôraz na prekročenie alebo dokonca zneužitie právomoci zo strany ECHA pri uplatňovaní odporúčania 2003/361. Tretia časť sa opiera o prekročenie alebo dokonca zneužitie právomoci zo strany ECHA, pokiaľ ide o informácie požadované od žalobkyne.

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej v podstate na neexistencii právomoci ECHA na hodnotenie veľkosti podnikov žiadajúcich o registráciu

73 V rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate tvrdí, že ECHA nemá právomoc potrebnú na hodnotenie veľkosti podnikov žiadajúcich o registráciu pri stanovovaní poplatku, ktorý sa na dotknutú registráciu použije. Táto právomoc je prenesená na Komisiu, podobne ako je to stanovené v prípade určovania poplatkov.

74 Predpoklad žalobkyne sa opiera o nesprávny výklad príslušných textov. Treba zdôrazniť, že jedným z cieľov sledovaných nariadením č. 1907/2006 je zaistiť, aby ECHA mohla účinne spravovať technické, vedecké a správne aspekty tohto nariadenia a hrať hlavnú rolu pri jeho vykonávaní, a to najmä priznaním vysokých regulačných kapacít (odôvodnenia 15 a 95 nariadenia č. 1907/2006). ECHA prináleží najmä to, aby sa v rámci úlohy plniť rozpočet, ktorá jej je zverená, uistila, že sú vyberané všetky príjmy, ktoré jej prináležia, a medzi nimi figurujú aj poplatky platené podnikmi (články 96 a 97 nariadenia č. 1907/2006). Okrem iného z článku 13 ods. 3 nariadenia č. 340/2008 výslovne vyplýva, že ECHA „môže kedykoľvek požiadať o dôkaz, že sú splnené podmienky na zníženie poplatkov alebo na odpustenie poplatku“. Okrem toho podľa článku 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008 je to ECHA, kto vyberá poplatok alebo platbu v plnej výške a ďalej administratívny poplatok, „ak fyzická alebo právnická osoba, ktorá si uplatňuje nárok na zníženie alebo odpustenie poplatku, nemôže preukázať, že má nárok na takéto zníženie alebo odpustenie“. Z toho vyplýva, že ECHA má právomoc potrebnú na overenie, či sú splnené podmienky požadované na to, aby mohlo byť podniku žiadajúcemu o registráciu priznané zníženie poplatkov alebo platieb alebo odpustenie poplatku.

75 Článok 20 ods. 2 nariadenia č. 1907/2006, na ktorý sa žalobkyňa odvoláva, nemôže tento záver zmeniť, lebo uvedený článok zodpovedá inému cieľu, a to zaistiť, aby boli žiadosti o registráciu podávané podnikmi žiadajúcimi o registráciu úplné. Toto ustanovenie teda nemôže spochybniť právomoc, ktorú má ECHA na účely overovania, že sú splnené podmienky požadované na to, aby mohlo byť podniku žiadajúcemu o registráciu priznané zníženie poplatkov alebo platieb alebo odpustenie poplatku.

76 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba prvú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

– O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej v podstate na prekročení právomoci alebo zneužití právomoci pri uplatňovaní odporúčania 2003/361

77 V rámci druhej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate tvrdí, že sa ECHA mala obmedziť na uplatnenie definície jednotlivých kategórií podnikov, prebratej v článku 2 odporúčania 2003/361 a neuplatňovať ďalšie kritériá stanovené v uvedenej prílohe, najmä tie, ktoré sú prebraté v článku 3 tejto prílohy, venovanom „druhom podnikov, ktoré sú brané do úvahy pri výpočte počtu zamestnancov a finančných hodnôt“. ECHA teda od žalobkyne nemohla požadovať informácie o niektorých partnerských alebo prepojených podnikoch.

78 Na úvod treba pripomenúť, že podľa judikatúry je určitý akt postihnutý vadou spočívajúcou v zneužití právomoci iba vtedy, ak sa na základe objektívnych, relevantných a navzájom sa zhodujúcich indícií ukáže, že bol prijatý s výlučným alebo prinajmenšom rozhodujúcim účelom dosiahnuť iné ciele, než sú uvádzané ciele, alebo vyhnúť sa postupu osobitne upravenému Zmluvou na vyrovnanie sa s okolnosťami daného prípadu (pozri rozsudok z 10. marca 2005, Španielsko/Rada, C-342/03, EU:C:2005:151, bod 64).

79 V prejednávanej veci treba uviesť, že ako nariadenie č. 1907/2006 v článku 3, tak nariadenie č. 340/2008 v odôvodnení 9 a článku 2 odkazujú na účely definície MSP na odporúčanie 2003/361. V súlade s odôvodnením 1 odporúčania 2003/361 smeruje toto odporúčanie k zaisteniu toho, že na úrovni Únie bude dodržovaná rovnaká definícia MSP. Táto definícia sa podľa článku 1 odporúčania 2003/361 použije v politikách Únie.

80 Podľa článku 3 bodu 36 nariadenia č. 1907/2006 sú MSP najmä malé a stredné podniky „vymedzené v odporúčaní [2003/361]“. Podľa článku 2 nariadenia č. 340/2008 sa pod malým podnikom rozumie takisto „malý podnik v zmysle odporúčania [2003/361]“. Podobný odkaz je použitý v článku 2 nariadenia č. 340/2008, pokiaľ ide o definície mikropodnikov a stredných podnikov. Príslušná právna úprava teda na účely definovania toho, čo sa rozumie najmä pod „malým podnikom“, výslovne odkazuje na odporúčanie 2003/361. V rozpore s tvrdením žalobkyne nie je možné v zásade vylúčiť, že sa ustanovenia odporúčania môžu uplatňovať prostredníctvom výslovného odkazu na jeho ustanovenia, obsiahnutého v nariadení, pod podmienkou dodržania všeobecných právnych zásad a najmä zásady právnej istoty (pozri analogicky rozsudok zo 17. januára 2008, Viamex Agrar Handel a ZVK, C-37/06 a C-58/06, EU:C:2008:18, bod 28). V prejednávanom prípade pritom žalobkyňa neuvádza žiadnu okolnosť, ktorá by umožňovala záver, že odkaz obsiahnutý v nariadeniach č. 1907/2006 a 340/2008 by bol v rozpore so všeobecnými právnymi zásadami. Účelom uvedeného odkazu je okrem toho zaručiť, že prostredníctvom uplatňovania príslušných ustanovení odporúčania 2003/361 bude v rámci politík Únie uplatňovaná tá istá definícia MSP, čo zodpovedá účelu uvedeného odporúčania.

81 Okrem toho na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, pri absencii údajov v tomto zmysle nič neumožňuje domnievať sa, že by sa výslovný odkaz obsiahnutý v príslušných nariadeniach týkal iba časti definície MSP prevzatej do odporúčania 2003/361 a vylučoval niektoré kritériá uvedené v prílohe uvedeného odporúčania. V tejto súvislosti treba uviesť, že hlava I prílohy odporúčania 2003/361 má nadpis „Definícia mikropodnikov a malých a stredných podnikov prijatá Komisiou“ a že článok 3 bod 36 nariadenia č. 1907/2006 odkazuje práve na definíciu MSP, ktorá figuruje v odporúčaní 2003/361. Táto definícia, ako ju predpokladá hlava I prílohy odporúčania 2003/361, zahŕňa nielen počet zamestnancov a finančné stropy vymedzujúce kategórie podnikov (článok 2 prílohy odporúčania 2003/361), ale takisto, a najmä druhy podnikov, ktoré sú zohľadňované pri výpočte počtu zamestnancov a finančných hodnôt (článok 3 prílohy odporúčania 2003/361). Okrem toho vylúčenie, ktoré žalobkyňa naznačuje, by malo za následok to, že odporúčanie 2003/361 by bolo pripravené o svoj potrebný účinok, a to o dodržovanie tej istej definície MSP v rámci vykonávania politík Únie. Navyše treba dbať o to, aby definícia MSP nebola obchádzaná z rýdzo formálnych dôvodov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, bod 33 a citovanú judikatúru). Tento záver nakoniec nemôže zmeniť skutočnosť, že sa žalobkyňa odvoláva na článok 12 nariadenia č. 340/2008, pretože uvedený článok má upravovať zvláštnu situáciu výhradného zastupovania výrobcu, výrobcu prípravku alebo výrobcu predmetu, ktorý nepochádza z Únie, o čo však v prejednávanej veci nejde.

82 Vzhľadom na to, čo bolo uvedené vyššie, nič neumožňuje domnievať sa, že by sa ECHA dopustila prekročenia alebo dokonca zneužitia právomoci, keď uplatnila všetky kritériá prevzaté do prílohy odporúčania 2003/361.

83 Preto treba druhú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

– O tretej časti prvého žalobného dôvodu založenej na prekročení alebo zneužití právomoci, pokiaľ ide o informácie požadované od žalobkyne

84 V rámci tretej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate tvrdí, že ECHA sa dopustila prekročenia alebo dokonca zneužitia právomoci, keď od nej požadovala významný počet informácií o jej činnostiach a o činnostiach tretích spoločností, a to za dlhú dobu.

85 Na úvod treba zdôrazniť, že je na registrujúcom podniku, aby na žiadosť ECHA preukázal, že má nárok na zníženie poplatku alebo jeho odpustenie (článok 13 ods. 3 a 4 nariadenia č. 340/2008). Okrem toho, ako vyplýva z rozboru druhej časti prvého žalobného dôvodu, mohla ECHA od žalobkyne požadovať, aby jej predložila dôkazy, podľa ktorých je skutočne „malým podnikom“ v zmysle odporúčania 2003/361, a to vrátane informácií o prípadných partnerských alebo prepojených podnikoch.

86 V prejednávanej veci treba konštatovať, že ako uvádza ECHA vo svojich písomnostiach, bola žalobkyňa listami z 20. februára a 20. marca 2012 vyzvaná, aby poskytla informácie o počte zamestnancov a výsledkoch za posledné dve účtovné obdobia predchádzajúce registráciám, ako aj informácie o svojej vlastníckej štruktúre v okamihu podania registračnej dokumentácie, a to vrátane informácií o podnikoch, ktoré sú so žalobkyňou prepojené alebo sú jej partnermi. Pokiaľ ide o žiadosť týkajúcu sa počtu zamestnancov a výsledky dvoch posledných účtovných období, táto bola odôvodnená najmä vzhľadom na článok 4 ods. 2 prílohy odporúčania 2003/361. Podľa tohto ustanovenia platí, že „v prípadoch, keď podnik ku dňu účtovnej závierky zistí, že počet jeho zamestnancov za dané ročné obdobie prekročil v jednom či druhom smere prahy pre počet pracovníkov alebo finančné prahy uvedené v článku 2, nepovedie táto skutočnosť k strate, či získaniu postavenia stredného alebo malého podniku či mikropodniku, ak tieto prahy nie sú prekročené v dobe dvoch po sebe idúcich účtovných období“. Okrem toho, ako to naznačujú rôzne výmeny listov a e-mailov medzi ECHA a žalobkyňou, žiadosti ECHA týkajúce sa vlastníckej štruktúry žalobkyne a informácie o spoločnostiach považovaných za partnerské alebo prepojené podniky sa opierajú takisto o informácie odovzdané žalobkyňou, a to najmä o jej auditované účtovné závierky. ECHA mohla v e-maile zaslanom žalobkyni 4. marca 2013 najmä konštatovať, že žalobkyňu treba považovať za podnik prepojený s dvoma podnikmi, a to s podnikmi Saced a Cogefin, a za partnera dvoch ďalších podnikov, a to podnikov Premix a Sicical. ECHA okrem toho vychádzala z toho, že jeden podnik, totiž podnik Calme Lux, treba považovať za podnik prepojený s podnikom Sicical. Na tomto základe a vzhľadom na článok 6 ods. 3 prvý pododsek prílohy odporúčania 2003/361 ECHA od žalobkyne požadovala najmä informácie o podniku Calme Lux. Tento článok totiž stanovuje, že „údaje o partnerských podnikoch daného podniku sa získavajú z účtovných záznamov týchto partnerských podnikov a z ostatných ich údajov, prípadne konsolidovaných, ak také sú, pričom sa k nim pripočíta 100 % údajov o podnikoch, ktoré sú s týmito partnerskými podnikmi prepojené, iba žeby ich účtovné údaje už boli zahrnuté do konsolidovanej účtovnej závierky“. Žalobkyňa na pojednávaní potvrdila, že Calme Lux bolo možné považovať za podnik prepojený s jedným z partnerských podnikov, totiž s podnikom Sicical. Z týchto skutočností vyplýva, že žiadosť ECHA o získanie informácií, a to najmä vzhľadom na podnik Calme Lux, nie je možné vzhľadom na kritériá stanovené odporúčaním 2003/361 a dokumenty predložené žalobkyňou považovať za neprimeranú. Žalobkyňa okrem toho nevzniesla nijaké odôvodnené tvrdenie, ktoré by mohlo viesť k záveru, že informácie, ktoré žiadala ECHA, nebolo možné ECHA odovzdať. Žalobkyňa iba v podstate uviedla, že informácie o tretej spoločnosti nemôže ECHA odovzdať. Takáto okolnosť sama osebe nemôže pritom preukázať, že žalobkyňa sa nachádzala v situácii, že naozaj nemohla požadované informácie ECHA odovzdať. ECHA okrem toho žalobkyni opakovane uviedla, že podnik Calme Lux by jej mohol dotknuté informácie poskytnúť priamo, ako vyplýva najmä z e-mailov zaslaných žalobkyni 19. júna, 4. júla a 8. augusta 2012 a 4. marca 2013. Žalobkyňa nepreukázala, že takéto možnosti sa nedali v prejednávanej veci využiť.

87 Pokiaľ ide o skutočnosť, že ECHA sa nesprávala v správnom konaní v dobrej viere, aj keby bolo toto tvrdenie žalobkyne, na ktoré sa odvolala v štádiu repliky, prípustné a bolo by treba ho chápať tak, že sa týka porušenia povinnosti riadnej starostlivosti alebo riadnej správy, ktorou je ECHA viazaná, javí sa v každom prípade ako zjavne nedôvodné. Z informácií, ktoré zazneli v diskusii, a najmä z listov a e-mailov zaslaných ECHA totiž zreteľne vyplýva, že žalobkyňa bola v priebehu správneho konania trvale informovaná o tom, aké informácie musí poskytnúť, a o dôvodoch, na ktorých sa žiadosti ECHA zakladajú.

88 Vzhľadom na to, čo bolo uvedené vyššie, nič neumožňuje domnievať sa, že by sa ECHA, a to najmä tým, že požadovala informácie týkajúce sa podniku Calme Lux, dopustila prekročenia alebo dokonca zneužitia právomoci.

89 Preto treba tretiu časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

– O dodatočných tvrdeniach rozvinutých v štádiu repliky

90 Žalobkyňa v štádiu repliky rozvinula tvrdenia doplňujúce tie, ktoré boli už preskúmané vyššie a ktoré majú podporiť záver, že právomoc ECHA sa nevzťahuje na administratívny poplatok zakotvený v článku 13 nariadenia č. 340/2008, ktorý má spadať do právomoci Komisie. Žalobkyňa Komisii takisto vytýka, že nesplnila povinnosť dohľadu, keď tolerovala, aby si ECHA fakticky stanovila právomoci bez toho, aby existovalo výslovné splnomocnenie v tomto zmysle.

91 V tejto súvislosti treba najprv pripomenúť, že podľa článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 nie je predkladanie nových žalobných dôvodov v priebehu konania prípustné, iba žeby sa tieto dôvody zakladali na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Za prípustný musí byť vyhlásený žalobný dôvod, ktorý je rozšírením dôvodu skôr priamo alebo implicitne uvedeného v žalobe a ktorý je s ním úzko spojený (pozri rozsudok Všeobecného súdu z 5. októbra 2011, Romana Tabacchi/Komisia, T-11/06, EU:T:2011:560, bod 124 a citovanú judikatúru).

92 V prejednávanej veci bolo cieľom prvého žalobného dôvodu založeného na neexistencii, zneužití a prekročení právomoci zo strany ECHA pri prijímaní rozhodnutia SME(2013) 1328 spochybnenie právomoci ECHA na overovanie veľkosti registrujúcich podnikov. Tento žalobný dôvod, smerujúci proti rozhodnutiu SME(2013) 1328, tak ako je vyjadrený v žalobe, nemal spochybniť právomoc ECHA na prijatie administratívneho poplatku. Tvrdenia rozvíjané žalobkyňou v štádiu repliky preto treba vykladať tak, že sú novým žalobným dôvodom. Okrem toho sa tento nový žalobný dôvod neopiera o právne a faktické skutočnosti, ktoré by vyšli najavo v priebehu konania. Spôsob, akým žalobkyňa vykladá argumentáciu, ktorú použila ECHA na svoju obhajobu, v zmysle ktorej ECHA uviedla, že má „implicitnú“ právomoc na účely overovania veľkosti registrujúcich podnikov, je najmä zjavne nedôvodný, pretože ECHA vo svojich písomnostiach opakovane uviedla, že túto právomoc má na základe znenia príslušných právnych predpisov. Okrem toho časť argumentácie, ktorú ECHA používa na svoju obhajobu a na ktorú kladie dôraz žalobkyňa, sa týkala právomoci umožňujúcej overovať veľkosť podnikov žiadajúcich o registráciu, a nie právomoci stanoviť administratívny poplatok. Tvrdenia vznášané žalobkyňou v štádiu repliky preto treba odmietnuť ako neprípustné.

93 Tvrdenia vznášané žalobkyňou sú v každom prípade nedôvodné. Ako totiž vyplýva z článku 11 ods. 5 nariadenia č. 340/2008, na ktorý odkazuje článok 13 ods. 4 toho istého nariadenia, „riadiaca rada [ECHA] zostavuje a po súhlasnom stanovisku Komisie prijíma klasifikáciu služieb a poplatkov“. V tejto súvislosti treba uviesť, že účelom článku 11 nariadenia č. 340/2008 je umožniť, aby ECHA mohla za určitých podmienok vyberať poplatok za služby, ktoré nie sú pokryté inou platbou alebo poplatkom zakotveným v uvedenom nariadení. Klasifikácia vykonávaná správnou radou ECHA nevyhnutne zahŕňa stanovenie vyššie dotknutých platieb, a to pod podmienkou kladného stanoviska Komisie, inak by uvedený článok 11 nemal potrebný účinok. Keďže článok 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008, ktorý sa týka konkrétne administratívneho poplatku, odkazuje na postup zakotvený v článku 11 ods. 5 toho istého nariadenia, žiadne tvrdenie vznášané žalobkyňou neumožňuje dospieť k záveru, že ECHA nemala právomoc nevyhnutnú na stanovenie výšky uvedeného poplatku.

94 Pokiaľ ide o článok 59 nariadenia č. 2343/2002, na ktorý sa žalobkyňa odvoláva, treba uviesť, že podľa článku 99 nariadenia č. 1907/2006 sa finančné pravidlá platné pre ECHA nemôžu odchyľovať od nariadenia č. 2343/2002. V tejto súvislosti článok 5 písm. a) nariadenia č. 2343/2002 stanovuje, že rozpočet takého subjektu Únie, akým je ECHA, je zložený najmä z „vlastných príjmov, ktoré sa skladajú zo všetkých poplatkov a odvodov, ktoré je subjekt spoločenstva oprávnený vyberať v súvislosti s činnosťami, ktoré mu boli zverené, a zo všetkých ďalších príjmov“. Článok 59 nariadenia č. 2343/2002 zasa odkazuje na situáciu, keď „sa poplatky a odvody stanovujú výlučne na základe právneho predpisu alebo rozhodnutia správnej rady“. V rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, nie je možné z posledného uvedeného ustanovenia vyvodzovať, že by správne rady organizácií Únie prípadne nemali právomoc nevyhnutnú na stanovenie poplatkov alebo platieb. V prejednávanej veci bola pritom taká právomoc, pokiaľ ide o administratívny poplatok, zverená správnej rade ECHA v článku 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008, a to pod podmienkou kladného stanoviska Komisie.

95 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti treba zamietnuť prvý žalobný dôvod uvádzaný žalobkyňou ako nedôvodný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na chybe pri uplatňovaní odporúčania 2003/361 a porušení zásady proporcionality

96 Žalobkyňa tvrdí, že aj keby platilo, že sa podrobné kritériá podľa odporúčania 2003/361 na prejednávaný prípad použijú, ECHA ich uplatnila nesprávne. V prejednávanej veci mali byť totiž zohľadnené vzťahy, ktoré má žalobkyňa s podnikmi, ktoré pôsobia na odlišných trhoch alebo dokonca v odvetviach, ktoré sú z pôsobnosti nariadenia č. 1907/2006 vylúčené. Neexistuje teda žiadny legitímny a rozumný dôvod, prečo od žalobkyne požadovať, aby skladala účty zo svojich vzťahov s týmito podnikmi. Zvlášť to platí pre žalobkyňu, ktorá je výrobným podnikom, a nie dovozcom. Obe tieto činnosti sa veľmi líšia a nie je možné ich podriaďovať rovnakej právnej úprave. Prístup, z ktorého vychádza ECHA, má za následok, že poplatok v rovnakej výške platia podniky, ktorých úrovne výroby a obraty sa podstatne líšia. To má za následok, že sa s hospodársky odlišnými situáciami zaobchádza rovnako. Odporúčanie 2003/361 zakotvuje na účely vymedzenia pojmu MSP tri hlavné kritériá. Podrobnejšie kritériá podľa uvedeného odporúčania, ktoré sledujú odlišné ciele, však vyžadujú, aby podniky, v prípade ktorých existuje vzťah prostredníctvom fyzickej osoby alebo skupiny fyzických osôb, boli považované za prepojené, len ak pôsobia na tom istom trhu alebo na nadväzujúcich trhoch. V prejednávanej veci je pritom žalobkyňa súčasťou „skupiny fyzických osôb, ktoré konajú vo vzájomnej zhode“. ECHA teda mala zo svojho prieskumu vylúčiť vzťahy, ktoré mohla žalobkyňa mať s dotknutými tretími spoločnosťami, ktoré nepôsobia na tom istom trhu ani na trhu nadväzujúcom. Rozhodnutie ECHA striktne uplatniť pravidlá zakotvené v odporúčaní 2003/361 je takisto v rozpore so zásadou proporcionality. Žalobkyňa nakoniec zdôrazňuje, že ECHA neoverila, či existuje skutočná kontrola nad výkonom hlasovacích práv.

97 ECHA s tvrdeniami predloženými žalobkyňou nesúhlasí.

98 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, aby z definície MSP boli v rámci uplatňovania nariadenia č. 340/2008 vylúčené vzťahy, ktoré môžu existovať medzi podnikmi pôsobiacimi na rôznych trhoch alebo dokonca v odvetviach vylúčených z pôsobnosti nariadenia č. 1907/2006, nemá žiadny právny základ. Ako okrem toho vyplýva z odôvodnenia 9 odporúčania 2003/361, na ktoré odkazuje nariadenie č. 340/2008, rozbor vzťahov, ktoré môžu existovať medzi rôznymi podnikmi, má dosiahnuť, aby ako MSP neboli kvalifikované skupiny podnikov, ktorých hospodárska sila by prekračovala silu MSP. Túto hospodársku silu nie je možné, ak nie je uvedené inak, obmedzovať na skupiny podnikov, ktoré pôsobia na tých istých trhoch alebo dokonca v odvetviach patriacich do pôsobnosti nariadenia č. 1907/2006. Akýkoľvek iný výklad by zbavil definíciu MSP obsiahnutú v odporúčaní 2003/361 a použiteľnú na základe výslovného odkazu v rámci nariadenia č. 1907/2006 jej zmyslu. Rovnako je to aj s rozlišovaním medzi „výrobnými“ podnikmi a podnikmi „dovážajúcimi“, ktoré navrhovala žalobkyňa.

99 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že je súčasťou „skupiny fyzických osôb, ktoré konajú vo vzájomnej zhode“ v zmysle odporúčania 2003/361, je zjavne nedôvodné. V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 3 ods. 3 štvrtý pododsek prílohy odporúčania 2003/361 stanovuje, že „podniky, ktoré majú jeden či viac [vzťahov vymenovaných v článku 3 ods. 3 prvom pododseku písm. a) až d) tej istej prílohy] s fyzickou osobou alebo so skupinou fyzických osôb, ktoré konajú vo vzájomnej zhode, sú tiež považované za prepojené podniky, pokiaľ svoju činnosť alebo časť svojej činnosti vykonávajú na rovnakom relevantnom trhu alebo na seba nadväzujúcich trhoch“. Žalobkyňa pritom s podnikmi Saced a Cogefin priamo a nie prostredníctvom fyzickej osoby alebo skupiny fyzických osôb konajúcich v zhode udržuje také vzťahy, aké sú vymenované v článku 3 ods. 3 prvom pododseku písm. a) prílohy odporúčania 2003/361, keďže má viac ako 50 % akcií predstavujúcich ich základné imanie, a že existuje, ako oprávnene tvrdí ECHA vo svojich písomnostiach, domnienka, že v rámci týchto podnikov disponuje väčšinou hlasovacích práv. Žalobkyňa nepredložila dôkaz, že by to tak nebolo, aj keď

vzhľadom na žiadosť ECHA mala preukázať, že má nárok na zníženie alebo odpustenie poplatku (článok 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008). Skutočnosť, že podiely na základnom imaní žalobkyne majú fyzické osoby, tento záver nemení.

100 Po tretie, pokiaľ ide o odkaz žalobkyne na zásadu proporcionality, tento odkaz sa opiera o nesprávny výklad odporúčania 2003/361 zo strany ECHA. Keďže z dôvodov, ktoré boli práve uvedené vyššie, sa ECHA pri uplatňovaní odporúčania 2003/361 nedopustila žiadneho pochybenia, musí byť tvrdenie žalobkyne vychádzajúce z porušenia zásady proporcionality takisto zamietnuté.

101 Vzhľadom na vyššie uvedené treba druhý žalobný dôvod uplatnený žalobkyňou zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na neexistencii a zneužití právomoci zo strany výkonného riaditeľa ECHA

102 Žalobkyňa v nadväznosti na prvý žalobný dôvod tvrdí, že výkonný riaditeľ ECHA nemá právomoc prijímať alebo podpisovať rozhodnutie týkajúce sa veľkosti registrovaných podnikov, ani rozhodovať, či má byť uplatnený poplatok v plnej výške namiesto zníženého poplatku alebo uložený administratívny poplatok. Úloha výkonného riaditeľa spočíva len v tom, že na základe odvolania opravuje rozhodnutia ECHA. Rozhodnutie SME(2013) 1328 je teda neplatné.

103 ECHA s tvrdeniami predloženými žalobkyňou nesúhlasí.

104 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že ako správne uvádza ECHA vo svojich písomnostiach, článok 83 ods. 2 nariadenia č. 1907/2006 stanovuje, že výkonný riaditeľ „koná v mene“ ECHA. V tomto rámci zaisťuje výkonný riaditeľ najmä „bežnú správu“ ECHA [článok 83 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1907/2006]. Okrem toho podľa článku 100 ods. 2 nariadenia č. 1907/2006 platí, že ECHA „zastupuje jej výkonný riaditeľ“. V rámci plnenia rozpočtu ECHA, čím je výkonný riaditeľ poverený, vykonáva ďalej úlohy povoľovacieho úradníka (článok 97 nariadenia č. 1907/2006). Keďže ECHA mala právomoc nevyhnutnú na overovanie veľkosti registrujúcich podnikov, ako to bolo uvedené v rámci skúmania prvého žalobného dôvodu žalobkyne, a teda aj na to, aby požadovala zaplatenie príslušných platieb a administratívnych poplatkov, nie je podpis rozhodnutia SME(2013) 1328 zo strany výkonného riaditeľa postihnutý žiadnou protiprávnosťou.

105 Preto treba zamietnuť tretí žalobný dôvod uvádzaný žalobkyňou ako nedôvodný.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na neexistencii, zneužití a prekročení právomoci zo strany ECHA a na porušení článku 5 ZEÚ pri prijímaní rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D

106 Žalobkyňa pripomína, že v rámci výberu poplatkov je právomoc ECHA obmedzená na vykonávaciu úlohu. Jedinou úlohou, ktorá je správnej rade ECHA zverená, je podľa žalobkyne klasifikácia platieb. Na Komisii podľa nej je, aby stanovila ich výšku, a to v súlade s pravidlom zakotveným v článku 74 ods. 1 nariadenia č. 1907/2006. Okrem toho článok 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008 spomína administratívny poplatok v jednotnom čísle, čo oproti tomu, ako to bolo v prejednávanej veci, podľa nej vylučuje možnosť stanoviť odlišné poplatky v závislosti na veľkosti podnikov. ECHA okrem toho nemohla stanoviť výšku administratívneho poplatku, ktorý má byť v jej účtovníctve príjmom. Nariadenie č. 340/2008 a vykonávacie nariadenie č. 254/2013 nakoniec podľa nej neobsahujú žiadne konkrétne ustanovenia o administratívnom poplatku alebo prinajmenšom o jeho uplatňovaní. Komisia teda dala dočasne prednosť tomu, že sa administratívneho poplatku vzdá. ECHA tak nemohla prostredníctvom rozhodnutia MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D stanoviť výšku administratívneho poplatku. ECHA v rozpore s článkom 5 ZEÚ nahradila vnútroštátne orgány, keď zaviedla hospodársku sankciu skrytú v podobe administratívneho poplatku. Žalobkyňa dopĺňa, že teória ECHA o tom, že účelom administratívneho poplatku je pokryť vzniknuté náklady, je v rozpore so skutočnosťou, že

niektoré kontrolované podniky nemusia znášať náklady spojené s uvedeným poplatkom, ak sa ich vyhlásenie po preskúmaní považuje za správne. Keby konečným účelom administratívnych poplatkov bolo pokryť náklady vznikajúce ECHA, museli by byť tieto náklady rovnomerne rozdelené medzi všetky podniky, ktoré žiadajú o registráciu.

107 ECHA s tvrdeniami predloženými žalobkyňou nesúhlasí.

108 Na úvod treba uviesť, že štvrtý žalobný dôvod sa týka práve rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D.

109 Pritom treba pripomenúť, že žaloba o neplatnosť je v rozsahu, v akom smeruje proti rozhodnutiam MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D, neprípustná (pozri body 44 a 60 vyššie.

110 Aj keby bolo možné štvrtý žalobný dôvod vykladať tak, že sa ním v skutočnosti vo vzťahu k rozhodnutiam MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D vznáša námietka protiprávnosti, je v každom prípade nedôvodný.

111 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne, ktoré majú spochybniť právomoc ECHA na stanovenie sumy administratívneho poplatku a na stanovenie výšky administratívneho poplatku, ktorý je v jej účtovníctve príjmom, pridružujú sa v podstate k tým, ktoré boli doplnkovo rozvinuté v rámci prvého žalobného dôvodu a smerovali proti rozhodnutiu SME(2013) 1328. Z tých istých dôvodov, aké boli spomenuté v bodoch 93 a 94 vyššie, treba tvrdenia vznášané žalobkyňou v tejto súvislosti odmietnuť.

112 Po druhé skutočnosť, že ECHA v rozpore s článkom 5 ZEÚ nahradila vnútroštátne orgány, keď zaviedla hospodársku sankciu skrytú v podobe administratívneho poplatku, je nedôvodná. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že odôvodnenie 11 nariadenia č. 340/2008 uvádza, že „uloženie administratívneho poplatku zo strany [ECHA], a prípadne odrádzajúca pokuta zo strany členských štátov, by mali zamedziť predkladaniu nepravdivých informácií“. Z tohto odôvodnenia vyplýva, že uloženie administratívneho poplatku prispieva k dosiahnutiu cieľa odradiť podniky od predkladania nepravdivých informácií. Z tohto odôvodnenia takisto vyplýva, že administratívny poplatok nie je možné považovať za pokutu (rozsudok z 2. októbra 2014, Spraylat/ECHA, T-177/12, EU:T:2014:849, bod 34). Žalobkyňa však nepredložila dôkazy, ktoré by umožňovali dospieť k záveru, že administratívny poplatok, ktorý jej bol v prejednávanom prípade uložený, má byť chápaný ako pokuta. Tvrdenie žalobkyne sa opiera predovšetkým o skutočnosť, že výška administratívneho poplatku bola vypočítaná na základe nákladov na overovanie, ktoré ECHA vznikajú, a to vrátane nákladov, ktoré v konečnom dôsledku nebudú znášať podniky, ktoré poskytli správne informácie o svojej veľkosti. Táto okolnosť ako taká však nemôže viesť k záveru, že výška administratívneho poplatku, ako bol uložený žalobkyni v prejednávanej veci, sa podobá pokute, pretože administratívny poplatok súvisí takisto s cieľom odradiť podniky od poskytovania nesprávnych informácií. Okrem toho podľa článku 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008 platí, že ak nemôže fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že má nárok na zníženie alebo odpustenie poplatku, svoj nárok na také zníženie alebo odpustenie preukázať, ECHA vyberie poplatok alebo platbu v plnej výške a ďalej administratívny poplatok. Z toho vyplýva, že administratívny poplatok sú ECHA povinné zaplatiť len fyzické alebo právnické osoby, ktoré nemôžu preukázať, že majú nárok na zníženie alebo odpustenie poplatku.

113 Po tretie, pokiaľ ide o žalobkyňou vznášané tvrdenie, že článok 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008 vylučuje stanovenie rôznych administratívnych poplatkov v závislosti od veľkosti podnikov, opiera sa o nesprávny výklad použitia jednotného čísla vo výraze „administratívny poplatok“ v príslušnej právnej úprave. Použitie jednotného čísla v tomto výraze totiž v kontexte článku 13 ods. 4 nariadenia č. 340/2008 znamená, že ak nemôže fyzická alebo právnická osoba svoj nárok na také zníženie preukázať, uloží jej ECHA povinnosť zaplatiť administratívny poplatok. To však nemá znamenať, že výška tohto administratívneho poplatku by mala byť rovnaká pre všetky podniky žiadajúce o registráciu, a to bez ohľadu na ich veľkosť. Treba najmä uviesť, že jedným z cieľov nariadenia č. 1907/2006 je zohľadniť zvláštnu situáciu MSP, ako to vyplýva najmä z odôvodnenia 8 a z článku 74

ods. 3 uvedeného nariadenia. Okrem toho a konkrétnejšie, odôvodnenie 9 nariadenia č. 340/2008 uvádza, že „znížené poplatky by sa mali uplatňovať… na [MSP]“. Okrem toho treba uviesť, že uloženie povinnosti zaplatiť administratívny poplatok súvisí s cieľom odradiť podniky od poskytovania nesprávnych informácií, ako to vyplýva z judikatúry uvedenej vyššie v bode 112. Sledovanie tohto cieľa môže prípadne zahŕňať zohľadňovanie skutočnej veľkosti podnikov žiadajúcich o registráciu.

114 Vzhľadom na všetky tieto okolnosti treba zamietnuť štvrtý žalobný dôvod uvádzaný žalobkyňou a takisto žalobu v rozsahu, v akom sa v nej navrhuje zrušenie rozhodnutia SME(2013) 1328.

O žalobných návrhoch na náhradu zaplatených súm alebo na náhradu škody zo strany ECHA

115 V rámci dvoch posledných žalobných návrhov sa žalobkyňa domáha, aby boli vrátené sumy, ktoré ECHA vybrala údajne neoprávnene, a ďalej aby bola ECHA uložená povinnosť náhrady spôsobenej škody.

116 V tejto súvislosti a bez toho, aby bolo treba vyjadrovať sa k prípustnosti oboch týchto žalobných návrhov, stačí konštatovať, že tieto žalobné návrhy sú úzko spojené s hlavným návrhom na zrušenie napadnutých aktov a neopierajú sa o iné žalobné dôvody, ako sú tie, ktoré boli preskúmané v rámci žaloby o neplatnosť. Keďže uvedené žalobné dôvody boli zamietnuté ako nedôvodné, treba zamietnuť aj žalobné návrhy, ktorými sa žalobkyňa domáha vrátenia súm alebo náhrady škody zo strany ECHA.

O trovách

117 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie a ECHA.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa v rozsahu, v akom bola podaná proti Európskej komisii, zamieta ako neprípustná.**

2. **Žaloba sa v rozsahu, v akom bola podaná proti Európskej chemickej agentúre (ECHA), zamieta ako sčasti neprípustná a sčasti nedôvodná.**

3. **Leone La Ferla SpA je povinná nahradiť trovy konania.**

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 15. septembra 2016.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 1

Konanie a návrhy účastníkov konania 3

Právny stav 4

1. O prípustnosti žaloby v rozsahu, v akom je podaná proti Komisii 4

2. O prípustnosti niektorých žalobných návrhov žaloby o neplatnosť podanej proti ECHA 9

3. O veci samej 11

O žalobných návrhoch na zrušenie 12

Úvodné pripomienky k odôvodneniu rozhodnutia SME(2013) 1328 12

O prvom žalobnom dôvode založenom na neexistencii, zneužití a prekročení právomoci zo strany ECHA pri prijímaní rozhodnutia SME(2013) 1328 12

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej v podstate na neexistencii právomoci ECHA na hodnotenie veľkosti podnikov žiadajúcich o registráciu 14

– O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej v podstate na prekročení právomoci alebo zneužití právomoci pri uplatňovaní odporúčania 2003/361 14

– O tretej časti prvého žalobného dôvodu založenej na prekročení alebo zneužití právomoci, pokiaľ ide o informácie požadované od žalobkyne 15

– O dodatočných tvrdeniach rozvinutých v štádiu repliky 17

O druhom žalobnom dôvode založenom na chybe pri uplatňovaní odporúčania 2003/361 a porušení zásady proporcionality 18

O treťom žalobnom dôvode založenom na neexistencii a zneužití právomoci zo strany výkonného riaditeľa ECHA 19

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na neexistencii, zneužití a prekročení právomoci zo strany ECHA a na porušení článku 5 ZEÚ pri prijímaní rozhodnutí MB/D/29/2010 a MB/21/2012/D 19

O žalobných návrhoch na náhradu zaplatených súm alebo na náhradu škody zo strany ECHA 21

O trovách 21